

משטרה

מיבצע פירסומות

מטה מחוז תל-אביב הוא העוסק במטות המשטרה. לא רק מפני שהוא חולש על ריכוז האוכלוסייה והפשעים הגדול ביותר במדינה, אלא גם מפני שלמפקדו יש עניינים צדדיים המעסיקים אותו. כל אימת שצץ עניין כזה, מתבטא הדבר בתוספת עבודה לשוטריו של עמוס בן גוריון.

ערב מתן פסק-הדין בעירעור שורת ה' מתנדבים, הבין עמוס בחושו המשטרתי המפותח כי בקרוב ידובר בו. הוא לא חיכה עד שהשופטים ישמיעו את דברם, אלא מיהר להקדימם.

בתרועות הצוצרה ובהלמות תופים הודיע על מיבצע לביעור הבריונות והזנות מרחוק בול תל-אביב. נידודת דהרה, שוטרים גויסו לעבודה נוספת, בלשים נלקחו מתפקידיהם השוטפים כדי לרוץ אחרי גנבים — הכל ל- ציני עתונאים וצלמים משתאים. המסקנה ש- הציבור נתבקש להסיק: לא חשוב מה יגידו השופטים, עמוס יודע את עבודתו, והוא שר- מר על ביטחוננו של האזרח.

השבוע פתח מחוז תל-אביב בפעולה רב- תית חדשה. הפעם — לביעור הגנבים. כל מי שמתמצא בענייני תל-אביב וסביבתה, יודע כי מזה כשנתיים משתוללים פורצים וגנבים במרחב זה, כמעט ללא מעצור. מדי לילה נערכות עשרות פריצות, שאין העתור- נים כותבים עליהן.

מיבצע מיוחד לחיסול מכה זו היה מביא ברכה ממשית, אלא שהמיבצע לא נקבע מתוך שיקולים משטרתיים טהורים. לא סיבלם של אזרחים הוא שהניע את עמוס בן-גוריון לפתוח במצור, כי אם הרעש הר- ציבורי הגדול, שקם אחרי גילויי העוולם הזה על קנוניית קציני עמוס לכישוטוש מש- פט סתר. כאשר המיבצע בנוי כילו לצורכי פירסומת, קיימת סכנה כי גם תוצאותיו לא תהיינה אלא תוצאות-סרק, שכל מטרתן לתת פירסומת חיובית לעמוס.

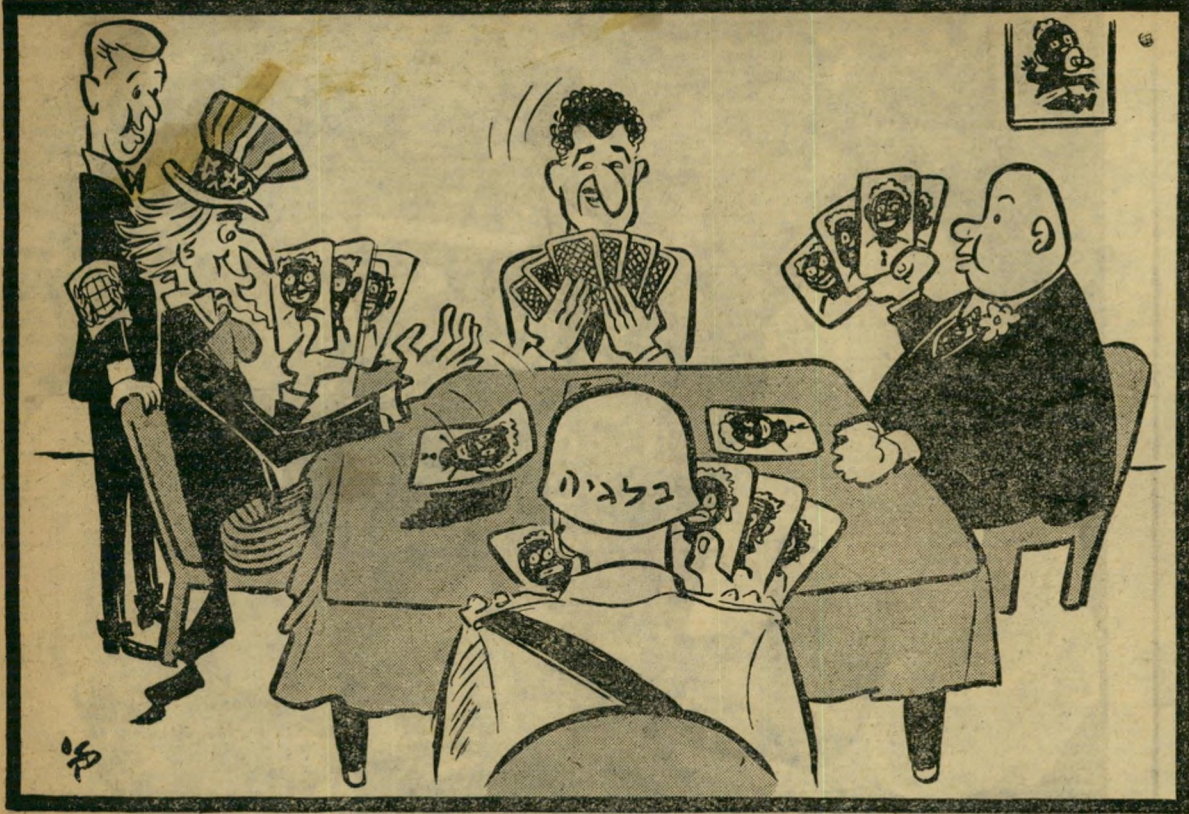
דרכי חיים

זול הכהנים

„אני במצב של דיכאון. ממומרר. אין לי הברים. חשבתי שאמשוך תשומת-לב אם אחליף את שמי לאלבס פרסלי. השאיפה שלי בחיים היא להגיע לארצות-הברית. שם יהיה לי טוב. אני יודע. אני בן 22 ולא הצלחתי להסתדר,“ הכריז בעצב, לפני מס- פר חודשים, אפרים כהן, תושב חסר-ב- ביפו (הנוסע הזה 1180).

מאז עשה אלבס פרסלי הישראלי מאמצים נואשים להגר לארצות הברית — אולם ללא הצלחה. הוא ניסה בשארית כוחותיו הנפ- שיים להסתדר בארץ, עבד בדואר, במפעל ה- מים של העירייה, בבניין וכסחאר בנמל. ב- כל מקום עבודה החזיק מעמד רק מספר שבועות.

כשכתב לאלבס פרסלי ממפיס שבאר- צות-הברית, על כך ששינה את שמו ועל תשוקתו לבוא לארצות-הברית וביקש את עזרתו, היתה התשובה היחידה שקיבל ממנו, תצלום של זמר הרוקנרול, אלבס פרסלי, בחתימת ידו.

פוקר קונגואי

שלחה זו הופרה לפתע, לפני שלוש שנים, כאשר צצה שכונה חדשה בתכלית בקירבתם. שכניהם החדשים היו חסידיו הקיצוניים של ר' יואליש, יואל פייטלבוים, הרבי מסאטמרה, החסידים, שקיבלו את דירתיהם במחיר- רים אפסיים, היו חייבים להוכיח כי אכן הם ראויים לזכות גדולה זו: כבר ראשוני הדוירים בשכונה החדשה, שנקראה קרית- יואל, על שם הרבי הקדוש, פנו אל שתי המשפחות, ביקשו מהן לא לנסוע בשבת במכוניותיהם בכביש העובר ליד השכונה, העולים מעיראק לא התחייבו לשמור על הגזירה, הבטיחו רק להגיע ברכבם עד מאי- חורי הבית — מקום שבקושי ניתן לראותו מהשכונה.

שם, מאחורי הבית, המתין להם כבר ב- שבה הראשונה מארב של חסידים צעירים, כאשר הגיעו המכוניות, התנפלו עליהן ב- צעקות ובאבנים. „תחננו קצת יותר רחוק,“ הגיע קצין המשטרה שהוזעק למקום. מש- פחות עיני שוחר הסכימו גם לכך.

הצמגינים נחתכו עם לילה. למולם, ניסו בפעם הראשונה להחנות רק מכונית אחת מתוך השתיים במרחקמה מן הבית. את השנייה הכניסו לחצר. למחרת נמצאו דווקא צמגייה של המכונית התונה הרחוק, שלא נסעה כלל בשבת, חתוכים ליריעות. אחת הדרכים נחסמה בגדר ברזל. עתה היה על שתי המשפחות לנסוע בדרך המלך, שעד אז נמנעו מלהשתמש בה בשבת.

המשטרה ניסתה מספר פעמים לשכנע את ועד השיכון לקנות את הבית, אך בעוד שהמשפחות ביקשו 70 אלף לירות או שתי דירות ל-24 הנפשות שלהן, הציע ועד השיכון רק 40 אלף לירות. לפני חודש תקעו החסידים עמידו ברזל במלט שלצידו הכביש הראשי. בערב שבת הביאו שרשרת עבה, חיברו את העמודים משני צידי הכביש, חסמו בכך את כל דרכי הנישה ברכב אל שתי ה- משפחות.

אנשי שירי ועיני בקטו התערבות ה- משטרה. כשזו איחרה לבוא, נטלו בעצמם פטישים והחלו להלום במנעול ובעמודים. תוך-כדייך הוחלפו בפינות שונות של הרחוב מהלומות עזות בין צעירי ישיבת פוניבז' הסמוכה, לבני המשפחות שקיבלו תגבורת מאנשי שיכון הסתדרות השכן — הסובלים, אף הם, מחסימת הדרכים על-ידי חסידיו סאטמרי. הקרב נסתיים בפיאומיות, כשנשכפה התפוצצות עזה. כל הלוחמים נמלטו. ההתפוצצות באה כנראה מיזו שהושלך על-ידי אחד מאנשי שיכון ההסתדרות.

המשטרה, שהגיעה סוף-סוף לזירת-הקרב, הפרידה בין הניצים, ביקשה לשמור על סט- טוסיקה עד לאחר השבת. רק ביום שלישי הופיעו שוב השוטרים, ביקשו את מפתחות מנעול השרשרת. כשלא קיבלו אותם, ניפצו את המנעול ופתחו את הדרך.

יכול היה לקבל משך כל שנות כהונתה של מפא"י. כך, למשל, רצו לקיים את החלטת המועצה המקומית לפני ארבע שנים, בה הובטחה בניית ארבע כיתות נוספות בבית- הספר הממלכתי הדתי במקום.

הכיתות אמנם ניבנו, ביתניים, אך נמסרו לידי המוסד ההסתדרותי אפל ולא לבית- הספר שבפיקוחה של המפלגה הדתית. גור- תיל חדת-קוצים וחלודה ביתרה את חצר בית-הספר לשניים: מצד אחד — מיבני בית- הספר הממלכתי-דתי; ומן הצד השני — מיבני בית-הספר הכללי.

הדבר הרה במיוחד לאנשי הפועל המזרחי, המשלמים תשלום מלא, כי בגלל אי-קבלת ארבע הכיתות, נאלצו ללדיהם להמשיך ולל- מוד, בחלקם, במישרת שנייה. הילדים בכי- תות החדשות של בית-הספר הכללי, שאינם במבני-המקום, משלמים שכר חלקי ולומדים רק במישרת ראשונה.

„אנחנו דפקנו אתכם.“ עם פתיחת שנת הלימודים החדשה, לפני כשבועיים, ניגשו אנשי הפועל המזרחי לתקן את העוול. הם זכרו עדיין כיצד אמר להם ראש המוע- צה הקודם: „אתם רשמם את הילדים לבית- ספר דתי, או אנחנו דפקנו אתכם.“ עתה, החליטו לדפוק, מצידם, את מפא"י.

הלימודים החלו. הילדים שבאו לחצר, גור- כחו לדעת שגור-התליל נעלמה. יתר על כן, הילדים הדתיים הופנו למיבני אפל, וילדי החילונים — למיבנים הישנים, ששימשו ביג- תיים כמחסנים.

מפא"י לא נינעצה. במקום לשלוח את ה- ילדים לבניינים השנים, העדיפו ללמדם תחת כיפת השמיים, כשלמקום מובאים צלמי- עתונות וכתבי היומון זבר.

כעבור שבוע ימים מיום התחלת הלימוד- די, ציוה משרד החינוך והתרבות להחזיר את המצב לקדמותו. הורי הילדים הדתיים התנגדו. למרות שהובטח להם שבעוד חצי שנה ייבנו עבור ילדיהם כיתות נוספות. כדי להטעים את מורת-רוחם, נטלו ה- הורים הדתיים מן המורים את עבודתם: הם פשוט לא שלחו את בניהם ואת בנותיהם לבית-הספר.

בעוד הצדדים מטילים איש ברעהו גידופים והאשמות, ברור היה לצופה מן הצד שי- מקור הכיכסוף הוא לא בכיתות הנוספות אלא בטינה המפלגתית. ובינתיים הוסיפו בניהם של דתיים וחופשיים כאחד לשמש כדורגל פוליטי, בו הכל חובטים ואיש אינו מתחשב.

דת גזירה מן השמים

כשקנו שתי משפחות-העולים מעיראק, עיני ושירי, את ביתן בני-ברק, לפני כעשר שנים, לא שאלו אתן איש אם הן דתיות. לא שאלו אפילו אם הם יהודים. הדוירים החדשים חיו להם בשקט בביתם הבודד, שרק במרחק רב ממנו נראו אחורי בניינה של בני-ברק.

מתי הסיבה בגללה החליף הצעיר את שמו? אפרים כהן לא יכול היה למצוא ל- עצמו חברים בשכונתו. הוא ניסה לחפש ידידים ברובעים אחרים של תל-אביב. כדי למשוך תשומת-לב מיידית, שינה את שמו. „בעצם, לא התכוונתי ברצינות,“ מודה הוא היום, „חשבתי שבמשרד הרישום לא יסכי- מו ורציתי רק לעשות רושם.“ השם הוחלף, אפרים-אלבס לא עשה רושם על פקדי משר- ד הרישום ואף לא קנה לעצמו ידידים חדשים בזכות שמו המשוונה.

עתה החליט בראשו להחליף את שמו בשנית, לחזור לשמו המקורי. גם בתור כהן ימשיך לחפש את עתידו בארצות- הברית. „אני מעוניין במשפחה טובה שתסי- כים לקחת אותי אליה או אפילו לאמץ אותי. אני בטוח גם היום שרק באמריקה אבצא את אישירי,“ הכריז אפרים כהן השבוע.

חינוך

כדורגל לניצים

עד לבחירת האחרונות לרשויות המקור- יות, ישבו עסקני מפא"י בגני-בנה לבטח. הם שמרו על כס השלטון העירוני משך 25 השנים האחרונות.

בעת הבחירות זכה, בפעם הראשונה, נציג הפועל המזרחי בראשות המועצה העירונית. גם עתה לא דאגה מפא"י. שתי המפלגות מקיימות במושבה הדרומית יחסים ידידותיים למדי. אך תוך זמן קצר השתבשו יחסים אלה לחלוטין.

הסיבה: הפועל המזרחי ניסה לזכות, לא- חר כיבוש השלטון, באותם היתרונות שלא

כרטיס הביקור של פרסלי-כהן אלביט מת, יחי אפריים!